

עטרת שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנושאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
פרשת חיי שרה

בס"ד, עש"ק פרשת חיי שרה
כ"ד חשוון תשע"ג – שנה ד' גליון קמ"ב

זמני הדלקת הנרות ומוע"ש

הרה"ג מוע"ש ר"ת	מוע"ש	ר"ת
ירושלים	4:08	5:21
בני ברק	4:22	5:22
ניו יורק	4:13	5:25
מונטריאל	4:00	5:16

מבוסס על חידושי מו"ל כסלו: ליל רביעי טע"ב, 10 הלכות

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וַיִּקַּח הָעֶבֶד עֶשְׂרָה גְּמָלִים מִגְּמָלָי אֲדֹנָיו וַיִּלְךָ וְכָל טוֹב אֲדֹנָיו בְּיָדוֹ וַיִּקֶּם וַיִּלְךָ אֶל אָרֶם נְהָרִים אֶל עֵיר נְחוּד (כ"ד)

תורה. וגם איתא בתיקון"ז (תיקון נא דמ"ט): שנה"ר במילוי כזה נו"ן ה"א ר"ש כחושבן תרי"ג מצות. לומר שע"י התורה וקיום מצותיה הוא מתקן את כל הקומה שלימה, וזהו 'אל עיר נחוד' נחור' בגי' י"פ שם הוי"ה ב"ה עה"א, היינו שע"י לימוד התורה וקיום מצותיה מתקנים כל הקומה שיהיה בשלימות בעשר ספירותיה.

וזו העבודה צריך לעבוד עד לעתיד לבוא, וזהו זיבוך הגמלים בבחינת 'עמדו גליו ביום ההוא בהר הזיתים' (זכריה יד ד), 'לעת ערב' לפני ביאת המשיח. וכמו שאיתא במדרש הנעלם (זוה"ק ח"א קכח) וז"ל: דתנן שיתא אלפי שנין הוי עלמא, והוא אלף הששי שהוא סיום הכל, והיינו לעת ערב זמן סיום הכל, לעת צאת השואבות אלו הם תלמידי חכמים השואבים מימיה של תורה, שהוא עת לצאת ולהתנער מן העפר. וכ"ה עוד שם בזוהר (קפא): לעת ערב מאי לעת ערב, דא ערב שבת דאיהו זמנא דאלף שתיתאה, לעת צאת השואבות דההוא זמנא זמינן למיקם ולאחייא בקדמיתא מכל שאר בני עלמא, אינון דשאבי מימיו דאורייתא, דאילנא דחיי גרמא לון דיקומון בקדמיתא. וזהו שמרמז כאן אא"י בהיכל הברכה ו'בנות א'נשי העיר י'צאת ל'שאווב ר"ת אליה"ו שהוא יבוא ויבשר הגאולה והתיקון.

וזוהו שעשה אליעזר סימן 'המי נא כד"ך' כי כ"ד הוא במלכות שכינתא תתאה (תיקון"ז הקדמה ד"ד), היינו שהיא יכולה לתקן בחינת המלכות שתהיה שלימה בכל קומתה.

(רעוא דרעוין תשס"ו לפ"ק)

וזוהו שמרמז כאן התורה, ויקח העבד שמדבר על כל אחד שהוא עובד את השי"ת שמו, כי מעשה אבות סימן לבנים כמו שכתב הרמב"ם ז"ל בפירושו על התורה (בראשית יב ו. ועיין סוטה לד.), היינו שהם לימוד להבנים מה המעשה אשר יעשו. ואומר התורה שהדרך לעבדו יהיה שיגרום ע"י תורתו וקיום מצותיו שיהיה בחינת 'עשרה גמלים' שגומל לדלים ויהיה בחינת 'עשרה' אות ה', כמו שמבואר בזוה"ק (ח"א קפא): 'עשרה גמלים' אלן אינון עשרה דרגין. 'מגמלי אדניו' שגומל לבחינת שם אדניו בסוד המלכות.

ואיך הוא עושה זאת ע"י זילך וכל טוב אדניו בידו שאין טוב אלא תורה (ברכות ה.), שע"י התורה שהוא בחי' אות ו' ז"א מתקנים 'אדניו' השכינה, 'בידו' אתון ביו"ד שנעשית שלימה בעשר ספירותיה.

וגם מרמז 'טוב' למה שכבר ביארנו כמה פעמים שבריאת העולם היתה בבחינת טו"ב שהוא בגי' שם אהו"ה היוצא מהפסוק א'ת ה'שמים ו'את ה'ארץ (בראשית א א), כמ"ש בכל יום מששת ימי בראשית 'כי טוב', אבל ע"י חטא עה"ד שפגם בבחינת טוב שכתוב בה 'ותרא האשה כי טוב העץ למאכל' (שם ג ו) נתערבה טוב ברע ונפגמה בחינת טוב שעל ידה נברא העולם, ועל זה צריך כל אחד לתקן הפגם שנעשה בכריאת העולם ולעשותו בחזרה בבחינת טוב לגמרי.

וזוהו מרמז עוד התורה זילך אל ארם נהרים היינו נהר מרמז לתורה כמו שאמרו חז"ל (בבא קמא פב.) אין מים אלא

צריך להבין למה ברקא לקח 'עשרה גמלים'. וגם להבין משי"כ אא"י הגה"ק מרן רבינו רבי יצחק יהודה יהיאל מקאמרגא זלה"ה בספה"ק היכל הברכה שהר"ת של ו'בנות א'נשי העיר י'וצאת ל'שאווב הוא אליה"ו עיי"ש.

והנראה לומר שזה ידוע שמספר עשרה מראה לשלימות, כמו שרואים שבריאת העולם היתה בעשרה מאמרות (אבות פ"ה מ"א), וגם קבלת התורה היתה בעשרת הדברות, וכן הוא ג"כ בהעולמות העליונים השלימות הוא כשהוא בעשר ספירות שלימות, כאות יו"ד של שם הוי"ה ב"ה.

וזוהו אמרו חז"ל במסכת שבת (קד ע"א), גימ"ל דל"ת גמול דלים, מאי טעמא פשוטה כרעיה דגימ"ל לגבי דל"ת, שכן דרכו של גומל חסדים לרוץ אחר דלים, ומאי טעמא פשוטה כרעיה דדל"ת לגבי גימ"ל דלימציה ליה נפשיה, ומאי טעמא מהדר אפיה דדל"ת מגימ"ל דליתן ליה בצינעה כי היכי דלא ליכסיף מיניה, ה"ו זה שמו של הקדוש ברוך הוא עיי"ש.

והביאור בזה שזה מבואר בספר לקוטי תורה (בהעלותך) ממרן האריז"ל עה"פ 'והמן כרע גד' (במדבר יא ז), שאות ג' הוא יסוד דדכורא (זוהר תצוה קפ"א). שהוא גומל חסדים לאות ד' שהיא יסוד דילה דלה ועניה. היינו שהשכינה היא בבחינת דלה ועניה בסוד אות ד', וע"י שממשיכים אליה אות ו' בבחינת יחוד זו"ן עיי"ז נעשית בבחי' עשרה, שהוא תכלית השלימות בבחי' אות ה', וזהו כונת חז"ל שע"י גימ"ל דל"ת גמול דלים, אוי נעשית ה"ו זה שמו של הקדוש ברוך הוא.

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

וְאִשֵּׁם הַנְּנוּם עַל אַפֵּה וְהַעֲמִידִים עַל יְדֵיהֶם (כד מו)

ואש"ם הנו"ם ע"ל אפה מלכות, אפה אתון פאה, מספר אלה"ם, למתק ולכבוש הא"ף אתון פאה בשם תקט"ם חילוף שם אדני"ב בא"ת כ"ש. מספר זאש"ם הנו"ם ע"ל, ובמה כובשין האף זאש"ם דברי בפיך' (ישעיה נא טו) בחדושי תורה, זאש"ם את הלחת בארון' (דברים י ה), ואש"ם שם מקום לארון (מלכים א ח כא) ובוה זאש"ם על מתני' (ירמיה יג ב) האזור בביאות משיח' כי כאשר האזור על מתני איש כן הדבקתי אלי את כל בית ישראל ולשם ולתהלה ולתפארת' (שם יא). כי אמר משיח לרבינו אלימלך מליצונסק זי"ע שהעיקר תלוי שיחורו הארון שגלה למקומו, ואז יהיה הגאולה שלימה במהרה בימינו.

(היכל הברכה/ מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

וַיֹּאמֶר בַּת מִי אֵת הַגִּידִי נָא לִי הֵיטֵב בֵּית אֲבִיךָ מְקוֹם לְנוֹ לָלִין (כד נב)

היינו כדברי הסה"ק דמשו"ה אומרים בת פלוני לפלוני (סוטה ב). דאצל האשה העיקר יותר יחוס אבותיה, ואצל האיש יחוס עצמי הוא העיקר, וזה מה ששאל אותה בת מי את אשר היא מיוחסת בת פלוני היש בית אביך מקום לנו ללין היינו אם היא מכניסת אורח, ואויה להתחתן עם אברהם אע"ה. ועל זה אמרה בת בתואל אנכי בן מלכה אשר ילדה לנחור שהיא ממשפחת אברהם אע"ה, מיוחסת ממשפחה מיוחסת, גם תבן גם מספוא לאכילה גם מקום ללין יחוס עצמי, מכנים אורח, הראויה לביתו של אברהם אע"ה.

(פרי חיים/ מרבינו חיים יעקב מקאמרנא)

וַיֹּאמֶר בּוֹא בְרוּךְ הוֹי"ה לְמַתָּה תַעֲמֹד בְּחוּץ וְאֶנְכִי בְּנֵיתִי הַבַּיִת וּמְקוֹם לְגַמְלִי' (כד לא)

וזהו בוא ברוך הוי"ה למה תעמוד בחוץ ליהנות משפע היורד החוצה, בכלל ארוה, ואנכי אנכי הוי"ה אלהיך' (שמות כ ב), כשאדם הצדיק מקבל על עצמו אמונת אלהי ישראל באמת, משליך מעליו כל אלהים אחרים, שרים שלמעלה, וממשיך שפע מן השכינה הקדושה מנצור הקדוש. וזהו ואנכי פניתי הבית' של ברכה בית מלא ברכות, כי אות ב"ת כולל כל שפע ופרנסה של עליונים ותחתונים, ואמונת אנכי הוי"ה אלהיך' מפנה הבית מעבודה זרה, מאלהים אחרים, מיצר הרע, משרים של מעלה, להיות נוטל שפע הצלול והך ממקור. ומקום לגמלים לגומלי חסד עם הצדיק, שיהיו גם הם נזונים משפע הקדושה בעליה גדולה.

(נוצח חסד/ מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

הִנֵּה אֲנִי נֹצֵב עַל עֵין הַמַּיִם וְהִיָּה הַעֲלָמָה הַיְעִיאת לְשָׂאב וְאֶמְרָתִי אֵלֶיךָ הַשְּׁקִינִי נָא מַעֲט מַיִם מִבְּדִךְ (כד מג)

יש לדקדק מהו הלשון העלמה דהוה ליה לומר הנערה כמו שאמר עד עתה. ואפשר לומר שרש"י (כד יד) אומר, מפני מה עשה אליעזר סימן עם המים, כדי שידע בבירור שהיא הוונג של יצחק, כי הרי אברהם ושרה היו בעלי גמילות חסדים, כמו דורשים חכמול' (מדרש שוחר טוב תהלים לו) עה"פ 'ויטע אשל' (בראשית כא ג), שאש"ל ר"ת אכילה ש'תיה ל'ויה, שקיימו אברהם אבינו ושרה אמנו בלי שום תמורה, ולכן היה מברח אליעזר לימצא ג"כ גומלת חסדים ליצחק, ולזה עשה סימן אצל המים, שאם יבוא איזה נערה למים, והוא יבקש מעט מים לצרכו, והיא תתן גם לגמלים, אתה הכחת לעבדך ליצחק' ראויה לאותו אימצול. ואיתא ג"כ במשנה במסכת אבות (פ"א מ"ג) הוה כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס. וזה שראה אצלה שהיא נתנה הרבה מים גם לגמלים, ולא ביקשה עבור זה שום פרס, ולכן אתה הכחת לעבדך ליצחק'. וזה שאמר לבתואל והיה העלמה ר"ת לא ע"ל מ'נת לקבל פרס. ונכון הוא בסייעתא דשמיא.

(מעשה שלום/ מרבינו שלום מקאמרנא)

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

אֲדִנִי שְׂמִיעֵנִי אֶרֶץ אַרְבַּע מֵאֵת שֶׁקֶל כֶּסֶף בֵּינִי וּבֵינְךָ מִה הוּא וְאֵת מִתְּךָ קָבַר (כג טו)

יש לדקדק מדוע אמר ארץ וכי ארץ מבר לו, והלא לא קנה רק חלקת שדה, והיה צריך לומר שדה ארבע מאות שקל כסף, ולא ארץ.

ונראה לפענ"ד, דדבר גדול רמז לן עפרון באמרו ארץ, ע"פ הקדמת זקני קוה"ק הארי החי התנא אלקי מרן רבינו יצחק יהודא יחיאל מקאמרנא זצוקלה"ה זיע"א בספרו מעשה אורג על משניות במסכת שביעית (פ"ג מ"א) וזה לשונו הקדוש: המערת המכפלה אשר קנה אברהם בכסף מלא ובחזקה, היה עליה תיכף קדושת ארץ ישראל מימות אברהם קדוש יאמר לו, לכל דיני קדושות מעשר ותרומות וכיוצא לכל המצות התלויות בארץ, ורמזו רש"י אצל קבורת רחל ולא הכנסתיה לארץ היינו למערת המכפלה, שהיה עליה קדושת ארץ ישראל, וכל שאין ארץ ישראל בימי אברהם לא היה עליה שום קדושה כלל עיי"ש.

וכבר פירשנו בזה כמה מקראי קודש בכ"ד. וגם פירשנו בזה מה דיש לנו לפקפק, מדוע רעש אברהם אבינו כ"כ וחדר כל החדרות, הלא רצו בני חת ליתן לו קבר לקבור את שרה אשתו בכבוד גדול, באמרם אליו איש ממנו לא יכלה ממך' וכו' במבחר קברינו קבור את מתך' ומדוע נתן הרבה כסף בשביל מערת המכפלה, רק הפי' כנ"ל, דאברהם אבינו רצה לקנות שדה בכסף, ולקדשה בקדושת ארץ ישראל כאמור למעלה, שכל הארץ היתה אז בימי אברהם אע"ה ארץ כנען ולא היתה קדושה עדיין בקדושת ארץ ישראל, לכן קנה אברהם אע"ה את השדה והמערה, בכדי לקדשה בקדושת ארץ ישראל, וממילא תהיה שרה קבורה בארץ ישראל.

וזה י"ל רמז לו עפרון ארבע מאות שקל כסף היינו דע"י שיתן ארבע מאות שקל כסף, ע"י זה התקדש בקדושת ארץ ישראל ע"י כסף וחזקה, כדברי זקני הקדוש הנ"ל, וזה דאמר ארץ לרמז את דברינו הנ"ל.

(פרי חיים/ מרבינו חיים יעקב מקאמרנא)

עטרת רז

רזי תורה מרבתינו זי"ע

וְתָמַת שְׁרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע הוּא חֲבֵרוֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וּגְו' (כג ב).

וא"ת הרי איתא בזהר הקדוש ובכתבי מרן האר"י זלה"ה, שלאה היא עלמא דאתכסאי, לזה לא כתיב מיתתה בתורה, אלא רחל שהיא עלמא דאתגליא כתיב בתורה בפרוש שנקברה בפרשת דרכים שהיא באתגליא, אבל לאה ורבקה אשת יצחק שהם למעלה מרחל לא כתיב מיתתם בתורה כנודע. א"כ בודאי כשלאה ורבקה לא נכתב בתורה מיתתם וקבורתם והוא ששורשה היא מעלמא דאתכסאי, ודאי שרה אמנו ששורשה עוד יותר למעלה מלאה ורבקה, א"כ למה כתיב כאן מיתתה וקבורתה באתגליא.

ויש לישב מטעם ששמעתי מפה הקדוש של אממול' הרב הקדוש מו"ה יצחק יהודה יחיאל זלה"ה, וכן איתא בספר הקדוש שלו היכל הברכה פ' זו ותמת שרה בקרית ארבע איתא במדרש (תק"ז לד:) דא חבורא דארבע שמנה ע"כ. ואלו ארבע שמות הם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדני"ב ב"ה שהם יחודא עלאה ויחודא תתאה, וידוע הוא שיחודא עלאה ותתאה הם יחוד של שמע וברוך, לזה עולה מספר מכון ותמת שרה בקרית ארבע הוא חבור שמו"ע ישראל' הוי"ה אלקינו' הוי"ה אח"ד הוי"ה אהי"ה יחודא עלאה, ברוך ש"ם כבוד מלכותו לעולם וע"ד הוי"ה אדני"ב ב"ה יחודא תתאה, שביחוד הזה מתים הצדיקים אחר מאה שנה ע"כ ודפח"ח.

נמצא שהוה המעם שכתוב בתורה הקדושה באתגליא מיתת שרה אמנו, לפי ששרה היא בינה, כדאיתא (לק"ת תולדות) אברהם ושרה הם סוד אב"א ואמ"א ע"ש. ומיתת צדיקים מכפר כמו יום הכפורים כנודע (זה"ק ח"ג נו): ואז אנתנו בני ישראל קוראין בקול רם אפילו ליחודא תתאה בשכמל"ו. לזה אצל שרה שהיא בינה' וכולו באתגליא לזה כתיב מיתתה בתורה ג"כ באתגליא, וכתיב 'הוא חבורו' לשון חיבור שני יחודים ביחד הם בשרה באתגליא, 'בארץ כנען' שהיא רחל כנודע שהיא ג"כ באתגליא כנ"ל.

(בן בית/ מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא)

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

דיני ברכת השחר. סימן מו

ט. קודם ברכות התורה אסור ליקרות פסוקים^א, אבל בדרך שבח והלל ויחוד, כגון הנעור משנתו וטיהר עצמו, יכול לומר שמע ישראל^ב, אתה הראת^ג, וידעת

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

להלכה כתוב בש"ע (ס"ט) - לא יקרא פסוקים קודם ברכת התורה, אעפ"י שהוא אומרם דרך תחנונים. ויש אומרים שאין לחוש, כיון שאינו אומרם אלא דרך תחנונים, ונכון לחוש לסברא ראשונה. והרמ"א כתב - אבל המנהג כסברה אחרונה, שהרי בימי הסליחות מתפללים הסליחות ואח"כ מברכין על התורה עם סדר שאר הברכות, וכן בכל יום כשנכנסין לבהכ"נ אומרים כמה פסוקים ותחנונים ואח"כ מברכין על התורה, ע"כ. המג"א (סקט"ו) כתב - ובלבוש כתב (סימן תקפא) וז"ל דוקא בני אשכנז שנוהגין לומר ברכת התורה קודם פרשת התמיד, א"כ ס"ל דמותר לומר פסוקים קודם ברכת התורה, אבל לדין שאומרים ברכת התורה מיד אחר אשר יצר, א"כ ס"ל דאסור לומר פסוקים קודם ברכת התורה, א"כ גם בימי הסליחות יאמר ברכת התורה קודם הסליחות ולדלגה אח"כ, עכ"ל. וכן נראה לי לנהוג וכמ"ש סי' ו' ס"ב, עכ"ל.

ב. דברים ו ד. ג. שם ד לה. ד. שם ד לט. ה. ישעיה כה א. ו. תהלים קלט יד.

ז. עיין עוד מש"כ בזה רבינו בשו"ט לעיל (סימן א סק"א).

א. נחלקו בזה רבותינו הראשונים, האגור (סימן א) כתב בשם מהר"ם דהא דצריך לברך כשהוא משכים היינו דוקא כשלומד, אבל אם מתפלל תחנונים אין צריך לברך. והראב"ד כתב צריך לברך כמו כן על מקרא וכתובים ופסוקים מכלל מקרא הם. וכן פסק מהר"י מולין (מהר"ל מנהגים הלכות תפלה סא:) עכ"ל האגור. ואח"כ כתב האגור (סימן צב) שמהר"י מולין כתב בתשובה (תשו' מהר"ל סימן קנ) שאין לחוש אם אומר פסוקים קודם ברכת התורה, כיון שאינו אומר אותם דרך לימוד אלא דרך בקשה וריצוי, וכתב שכן נוהגים באשכנז, ע"כ. ובאמת בתשובת מהר"ל (סימן קנ) כתב שנהג לעצמו לברך ברכת התורה קודם, אבל להלכה כתב שאין צריך, וא"כ מש"כ במנהגי מהר"ל שנהג בימי הסליחות לומר ברכת התורה בביתו מיד בקומו, היינו לעצמו ולא שפסק כן לאחרים, ואולי ט"ס באגור וצ"ל וכן 'נהג' במקום וכן 'פסק'. וכתב הב"י - ובספר ארחות חיים כתוב בעשרת ימי תשובה כשקמים קודם היום לסליחות כך מנהגינו לברך ברכת התורה ולשנות הלכה אחת ממשנת איזהו מקומן או ממשניות אחרות ואח"כ תהלה לדוד, כי הכתובים תורה הם והם בכלל מה שאמרו (ברכות יא:) למקרא צריך לברך, ע"כ. וכ"כ הטור.

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבתינו זי"ע

וְאֶבְרָהִם זָקֵן בָּא בְיָמָיו וְהוֹיָה בְרַךְ אֶת אֲבְרָהִם כְּכֹל (כד א)

ואחר זה אמר אאמו"ר זלה"ה, אם נמצא עתה בדרור הזה איש זקן בבריאות השלימות, אפשר יעזרני השם יתברך ואחיה גם כן כל כך שנים, ואוכל עוד לגמור פירוש על הזוהר, אעפ"י שאני בן נ"ט שנים. ותיכף בלילה של יום זה, ראה בחלום [את] הבעש"ט זלה"ה, והסכים עמו שיתחיל לכתוב פירוש על הזוהר והשם יתברך יהיה בעזרו.

ותיכף ומיד ביום המחרת התחיל לכתוב פירוש זה זוהר חי וכשהתחיל לכתוב, לא אכל ולא שתה ביום כמה שבועות, אלא בלילה קודם השינה, וגם לא היה יכול לדבר עם בני אדם, אלא היה סגור בפני עצמו בביתו וכתב פירוש זה. וזה היה עד שנמר הפירוש של הקדמת הזוהר בראשית. ואחר כך כשראה, שזה הדרך אינו לפי בריאות גופו, כמה שאינו אוכל ביום בעתו ובזמנו, לזה קבע לו עתים ידועים לכתוב פירוש הקדוש הזה.

גמורה חידושים של הזוהר. ואם לא ישמע החולה הזה מה שתאמר לו מוחמת גדול חלייתו, אמור לו באזנו דיבורים האלו, שאני נותן לו חידושים אלו על הזוהר במתנה גמורה, ובזכות זה אפשר יכריע הכף זכות, ויחיה לאורך ימים ושנים. וכך עשה האיש הזה. ומיד כשאמר האיש הזה להחולה דיבורים הללו, התחיל תיכף להזיע ונתרפא.

ואחר זאת, לא כתב על הזוהר לערך עשרה שנים. ופתאום בא לפניו איש זקן בן תשעים שנה, והיה בבריאות השלימות, כמעט כאחד מהנערים רך בשנים. וכשראה אאמו"ר זלה"ה לאיש הזקן, קם מלפניו מלא קומתו כדרכו בקודש, ואמר לו אני יודע שאתם בן צ' שנה. והשיב לו: הן, ושאלו מה בקשתו, והשיב לו הזקן: אני בעזרת ה' יתברך זקן גדול, ואפשר עתה הוא העת לילך לעולם עליון, על כן באתי לארמו"ר יחיה לבקש מלפניו, כשאפמור מעולם הזה, שלא ישכח ממנו לעשות לי טובה בעולם עליון.

כתב רבינו הגה"ק רבי אליעזר צבי מקאמרנא זי"ע בהקדמה לספה"ק זוהר חי וז"ל: וזכה לחבר פירוש נפלא הזה על הזוהר הנקרא זוהר חי, ומי שיעיין היטב בזה הפירוש ימצא בו טוב מעם ודעת דקדושה. ועוד בשנת תרי"ו, אחר חג הפסח, התחיל לכתוב פירוש על הזוהר, וכתב על שתי שורות ראשונות מהקדמה של בראשית ארבעה דפין, וכשראה זאת, היה מתיירא להכניס עצמו לכתוב יותר, כי אמר, שהוא מעיין שאין להם סוף, ונגמר בדעתו שלא יכתוב עוד.

ואחר זה, בא איש אחד לפניו לבקש עבור חולה אחד, שהיה מסוכן מאוד, וראה ברוח קדשו כדרכו בקודש, שהחולה הזה צריך לרחמים גדולים, או השיב אאמו"ר איש אלקים זלה"ה להאיש שבא לפניו: החולה הזה צריך לרחמים גדולים, ואין לי שום דרך לעזור לו, אלא יש תחת ידי ארבעה דפין שכתבתי על הזוהר, ונגמר בדעתי שלא לכתוב עוד, על כן לך ואמור להחולה הזה, שאני נותן לו במתנה

רבינו הגה"ק רבי אברהם מרדכי בן רבי אליעזר צבי מקאמרנא זיע"א

ל' מרחשוון [אדר"ח כסלו] תש"ב

תולדותיו

בסביבות שנת תרי"ט ירדה לעולם נשמתו הקדושה והסתורה של רבינו, לאביו רבינו שר בית הזהר הגה"ק רבי אליעזר צבי מקאמרנא זיע"א בעל ה'דמשק אליעזר', עוד בחיי חיותו של זקינו קודש הקדשים איש האלקים רבינו הגה"ק רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א בעל ה'היכל הברכה', ונקרא שמו בישראל אברהם מרדכי ע"ש זקינו רבינו הגה"ק רבי אברהם מרדכי מפינטשוב זיע"א חותן רבינו בעל ה'היכל הברכה. כאשר נולד רבינו נתמלא הבית אורה בהיוולד החוליה בשלשלת הזהב והמפוארת אשר ממנו נמשך שלשלת הקודש עד היום הזה להחיות עם רב. היה חביב מאוד בעיני זקינו ואביו הקדושים, ובמעללו יתנכר נער בגודל חריפותו ולמדנותו בחדרי התורה הן בנגלה והן בנסתר, ובהיותו בן שבע עשרה שנה ידע את ספר הקדוש 'ברית כהונת עולם' ע"פ ישר והפוך ופקיע שמיא כבחיר בית אביו.

בית חמיו

בעיר שינעווא שבגאליציע היה דר איש יהודי מורם מעם טמיר ונעלם מקובל אלוקי אשר זכה לגילוי אליהו הנביא מידי שבת בשבתו, ושמו רבי נטע משינעווא זצ"ל בעמח"ס 'קישוטי כלה' והסידור המפורסם 'עולת תמיד', אשר בימיו היה אב"ד דישינעווא הגה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זצ"ל, והוא אשר הכיר וידע את רבי נטע אע"פ שהיה מסתיר את דרכיו משאר אנשי העיר, והיה לו שיג ושיח עמו בעניינים העומדים ברומו של עולם, וכפי שהעיד פעם אחת עליו שהוא מן הלי"ו צדיקים נסתרים שעליהם קאי עלמא. לרבינו היה בת אחת ויחידה הרבנית צפרה ע"ה אשת הגה"ק רבי יהודה ליבוש גראדיזסקער זצ"ל מגדולי תלמידי החוזה מלובלין אשר רבו הסמיכו לפעול ישועות ולחלק קמיעות, רוח הקודש פיעמה בו ורבים השכימו לפתחו לישועות הכלל והפרט. בנו בכורו של רבי ליבוש היה הגה"ק רבי נפתלי נתן נטע דאמיניץ זצ"ל מגדולי מורה ההוראה, מתחילה נתקבל לאב"ד רעדים ומשם נתקבל לאב"ד הוסקאב, בעמח"ס 'עולת מועד', מפורסם היה אופן הסתלקותו המופלאה איך שהתכונן להיפרד מהעולם בשמחה ובחדווה ובבגדי שבת ובשירת אין כאלוקינו בדביקות עצומה, כאלו כל הסתלקותו הוא רק לעבור מחדר צר לחדר גדול ומרווח. בנו הקטן היה הגה"ק המפורסם רבי חיים יעקב דאמיניץ זצ"ל, אשר בעודו עול ימים פקיע שמיא כאיש קדוש, ובעיר רעדים הסתופפו חסידים בצילו, והם בנו לו בית מדרש להפיץ את תורתו, גם היה חכם גדול ובקי בחכמת הקבלה, ובסוף ימיו אחרי הפצרות מרובות נתקבל לאב"ד בעיר הגדולה יעיר חדש, וגדולי הדור התכתבו עמו הי"ה: הגה"ק רבי שמעון מיערסלוב והגה"ק רבי חיים מסיאן זצ"ל. בעל מחבר הספרים 'עולת שבת' 'עולת החדש' 'מגילת ספר' אשר קיבל עליהם הסכמה נפלאה מלא בתארים והערכה מאת רבינו קודש הקדשים המהרי"א מקאמרנא זיע"א, בבית הגדול הזה זכה רבינו רבי אברהם מרדכי להיכנס.

נישואיו

על אופן השתדכותו מסופר, כאשר פעם שבת רבינו קודש הקדשים המהרי"א מקאמרנא זיע"א ביעיר

חדש, בשבת קודש בבוקר עמד רבינו ע"י החלון אחוז בשרעפי קודש, וירא את רבי חיים יעקב דאמיניץ זצ"ל איך שהוא צועד מבית הטבילה ועל פניו שרי נהורא ואיותה נפשו לדבר עמו, ויקראו שיבוא אליו והתראו פנים בפנים וישוחחו יחד, בין הדברים אמר לו רבינו המהרי"א שברצונו להשתדך עמו, היינו שיקח לו את נכדו אהובו וחביבו ה"ה רבינו רבי אברהם מרדכי לחתן לבתו פייגא המושלמת, ויאמר לו הן ובתנאי שרבינו יבטיח שיהיה שושבין בחתונה, אבל אדחכי והכי נסתלק רבינו המהרי"א לגנוי מרומים, ובעת שעמדו תחת החופה קרא אבי הכלה רבי חיים יעקב בקול גדול: **ברוך הבא רבי מזל טוב מחותן רבי אייזיקל**, ואמר לכל העם שעמדו סביבות החופה שרבינו המהרי"א עומד כאן תחת החופה כבחיים חיותו, ואפילו תיאר את צורתו ואת מלבושי השבת שנהג רבינו ללבוש בעת נישואיו.

הרבנית פייגא ע"ה היתה מפורסמת בגודל הצדקה והחסדים שעשתה, וכל ימיה כמעט שלא משתה מעזרת נשים שבבית המדרש וכל ימיה שפתותיה מרחשין זמירות דוד המלך ע"ה.

הקב"ה מתאוה לתפילתו של צדיקים, רבינו חיכה הרבה שנים לזרע של קיימא, ולמעלה מטי"ו שנים אחרי נישואיו לא זכה לפרי בטן. פעם אחת במוצאי שבת קודש בשנה האחרונה לחיי חמיו רבי חיים יעקב דאמיניץ זצ"ל, אמר חמיו שעכשיו הוא שעת הכושר להיוושע, מיד ניגש אליו בתו הרבנית פייגא וביקשה ממנו שיבטיח לה זשי"ק, והבטיח לה אביה, ובאותה שנה נתעברה וילדה בת למזל"ט מרת הינדא ע"ה אשת הגאון רבי חיים צבי אייבערשטאק אב"ד באריסלאב זצ"ל, ואחר זמן ילדה בתה השנייה מרת גיטל ע"ה אשת רבי יעקב יחיאל גרעיעבער זצ"ל. אך בבן זכר לא זכה עוד רבינו, נכנס הרבנית פייגא לבית חמיה רבינו המהרא"צ מקאמרנא זי"ע בבכיות ובטענה שכולם נושעים מפיך ואני עדיין לא נושעתי בבן זכר, הבטיח לה רבינו המהרא"צ שהשנה ייוולד לה בן זכר, וגם אמר לה רבינו המהרא"צ שעל יו"ט יבוא לכאן תלמידי הרה"ק רבי צבי הירש נאפקער זצ"ל שתילך אליו גם כן ולבקש שיבטיח לה בן זכר, ואכן כשבר רבי צבי הירש על יו"ט לרבו המהרא"צ, נכנסה אליו וביקש ממנו שיבטיח לה בן זכר, ענה לה שאם תארוג לו פוזמקאות לבנות על שבת קודש יבטיח לה בן זכר, וכן עשתה, ובאותה השנה נולד להם בנם רבינו הגה"ק רבי חיים יעקב מקאמרנא זי"ע, ולאחר מכן נולד להם בנם הגה"ק רבי אליעזר צבי זצ"ל, שנולד כבר לאחר הסתלקותו של זקינו המהרא"צ ונקרא על שמו, הנהיג עדה בויעריש ובפאבניץ.

מנהיג בישראל

ביום כ"ד אייר תרנ"ח נחשכו המאורות בהסתלקותו של רבינו מאור הגולה רבי אליעזר צבי מקאמרנא זי"ע, ולפני פטירתו אמר לבנו רבינו רבי אברהם מרדכי שימלא מקומו וינהיג עדה בישראל, והבטיח לו שבכל פעם שיצטרך לפעול ישועה יצייר צורתו הקדושה ועממוד על ימינו לפעול לישועות הכלל והפרט. ואכן רבינו התחיל להנהיג עדתו בישראל ופתח לו את בית מדרשו בעיר באריסלאב אשר ע"י קאמרנא, ונעשה ביתו ובית מדרשו תל תלפיות לבאים לשמוע דברי

אלוקים חיים.

סיפורי מופת רבים יצאו מבית רבינו, ואחדים מהם שפעם אחת היה אחד שהסתכסך עם איזה גוי והגוי תבעו אצל שופט העיר, ויבוא בדמעות שלישי אל רבינו שיבקש עליו רחמים ויחיש לו ישועה, ויענה לו רבינו שיקח מקל מטאטא וילך לבית הגוי ויאמר לו שרוצה לירות בו למיתה ע"י מקל המטאטא, והחסיד הזה אע"פ שהדבר היה נראה אליו כתמוה מאוד אבל כחסיד נאמן האמין בדברי רבינו הקדוש, ויעש כדבריו, כשהגוי ראה זאת רץ מיד אל השופט בטענה שהיהודי הזה מאיים ברציחה, וילך היהודי אל בית השופט לאמור לו איך שייך להרוג עם מקל מטאטא ורק בדויות ושטויות מדבר הגוי הזה, כאשר ראה השופט שאמת דבריו, פטרו גם כן מהתביעה הראשונה בראותו שכל מעשי הגוי הם מעשה נערות.

גם בקרב הגויים היה רבנו נערץ, ומושל העיר היה מספק לבית רבינו ולבית מדרשו עצים להסקה לכל ימות החורף, ומסופר שכאשר מת מושל העיר ונתמנה בנו למושל על מקומו, הפסיק לחלק עצים להסקה לבית רבינו, מיד תקפה עליו מחלה אנושה ומיד הבין שזאת באה בגלל שפגע בית הצדיק, והמשיך כאביו לחלק עצים להסקה והבריא כבראשונה, ובכל ימיו עמד לימן חצר רבינו.

ותרעד ותגעש הארץ, מלחמת העולם הראשונה הגיע עד למקום מושב רבינו וינוס רבינו לעיר אוגוואהר, שם יסד את ביתו ובית מדרשו, ואלפים מפליטי המדינה מצאו מנוח לכף רגלם בבית רבינו, שמה ישב עד שוך אימת המלחמה ולאחמ"כ חזר לביתו, בהשאירו את בנו רבינו חיים יעקב מקאמרנא זי"ע באוגוואהר, שימשיך את בית המדרש ויחצר הקדוש שהקים שם.

הסתלקותו

ביום י"ז אלול תרצ"ט נודעו העולם ת"ק אמה על ת"ק אמה כשהצורר היטלר ימ"ש הכריז ח"ו מלחמת כליה, באותו הזמן אמר רבינו שאותי היטלר ימ"ש ושלוחיו לא יגעו אפילו בקצה אצבעותיהם, וכן היה שרבינו ישב על המנוחה ועל הנחלה בביתו עד הסתלקותו, ויגוע וימת אל עמיו זקן ושבע ימים בן פ"ה שנים ביום ל' חשוון אדר"ח כסלו תש"ב, וזכה לבוא בקבר ישראל, וגם אשתו הרבנית פייגא ע"ה שנסתלקה באותה שנה ביום ב' דר"ח תמוז זכתה גם כן לקבר ישראל.

מכל בית רבינו נשאר לפליטה רק בנו הגדול רבינו הגה"ק רבי חיים יעקב מקאמרנא זיע"א, וממנו נמשך שושלת קדישא, ולאחר הסתלקותו נמשכה ע"י בנו הגדול כ"ק אדמו"ר הגה"ק ר' שלום מקאמרנא זי"ע, ולאחר פטירתו נמשכת שלשלת הקודש בגאון ובעוז לתפארת בית רבוה"ק מקאמרנא ע"י בנו הגדול הגה"ק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ונתקיימה דברי קודשו של מרן רבינו המהרי"א מקאמרנא זי"ע לבן דודו המהרי"א מזידיטשוב זי"ע 'פון מיר וועט בליבען השלשלת עד ביאת הגואל', והא לך לשון קדשו של מרן רבינו המהרי"א בספרו 'נוצר חסד' על אבות 'שפע הצדיק איננו פוסקת מזרעו ומזרעו זרעו עד עולם' אמן.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן